

GERALD DONALDSON

JAMES
HUNT

BIOGRAFIA

ma
ma 3

m a m
m a s

Gerald Donaldson

JAMES HUNT

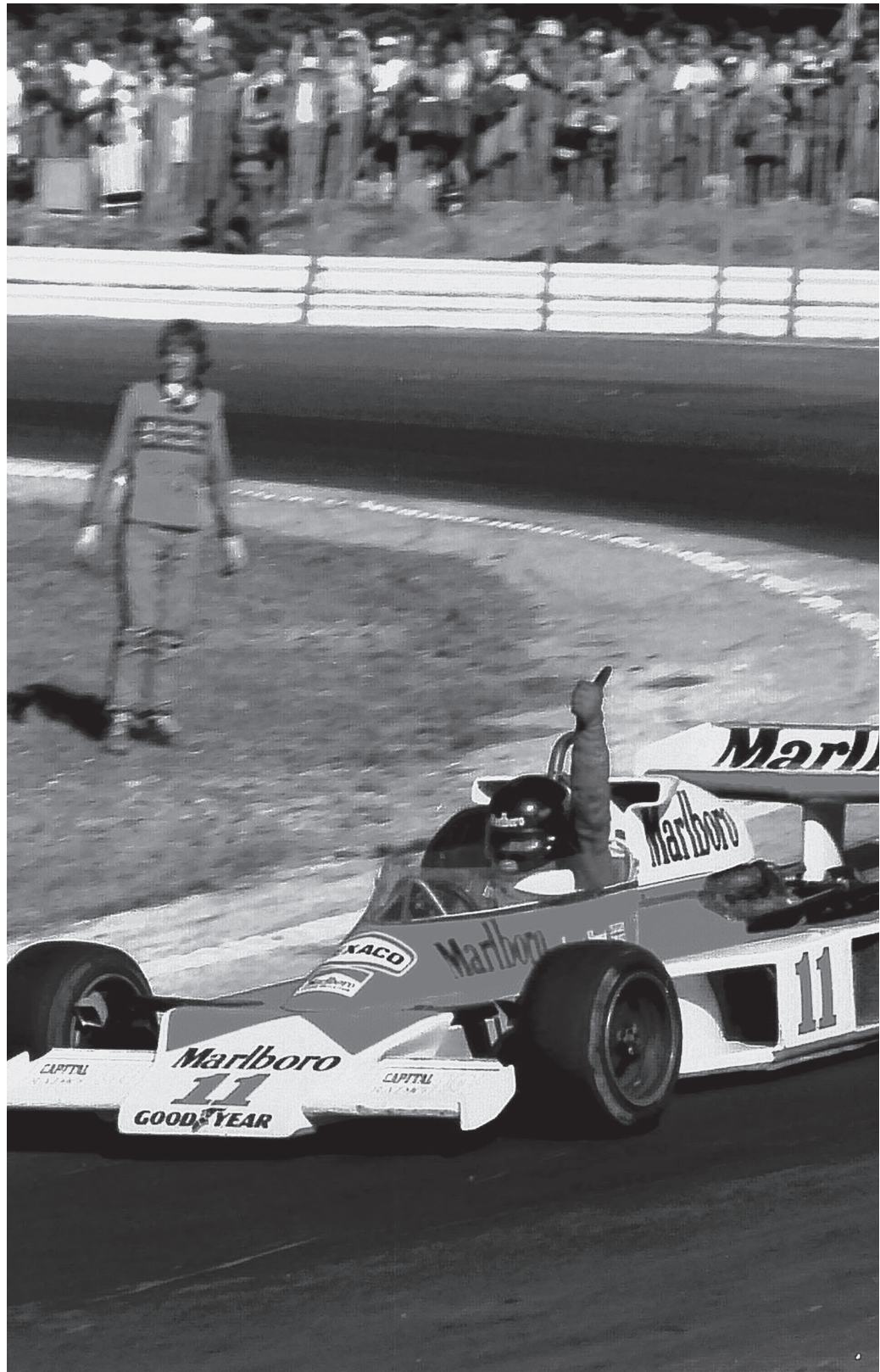
Biografia

Predslov
Murray Walker

Preklad
Matúš Pavlík

OBSAH

PREDSLOV MURRAYHO WALKERA	7
1. ZVLÁŠTNE DIEŤA 1947 – 1965	9
2. MLADÝ PRETEKÁR 1966 – 1970	34
3. HUNT THE SHUNT 1971 – 1972	60
4. SUPERHVIEZDA 1973	86
5. PATRÓNOV ZÁZRAČNÝ CHLAPEC 1974 – 1975	112
6. ZLATÝ CHLAPEC 1976	142
7. OUTSIDER 1976	171
8. SVETOVÝ ŠAMPIÓN 1976	201
9. MAJSTER JAMES 1977	233
10. NAOZAJ ZLÝ CHLAPEC 1978 – 1979	267
11. UTRÁPENÝ MUŽ 1979 – 1989	296
12. SLUŠNÝ MUŽ 1989 – 1993	324
EPILÓG	348
JAMES HUNT – KARIÉRNE ZÁZNAMY	358
POĎAKOVANIE	366

PREDSLOV MURRAYHO WALKERA

Väčšina z nás vedie bežný život, prichádzame na tento svet a opúšťame ho bez toho, aby sme naň mali nejaký zásadný vplyv. O Jamesovi Huntovi by ste niečo také nepovedali. Počas svojho príliš krátkeho života sa dostal do mysli miliónov ľudí vďaka úspechom, osobnému šarmu, neochote podriaadiť sa a schopnosti vyvolávať kontroverzie.

Keď čítate brilantný a prenikavý popis Jamesovho života v podaní Geralda Donaldsona, ktorý ho zostavil so starostlivosťou a láskavosťou po dlhých hodinách strávených diskusiami s Jamesom, jeho príbuznými, priateľmi a kolegami, dokážete rýchlo oceniť veľmi neobyčajnú a zložitú osobnosť tohoto muža. Ako každý z nás, aj on mal svoje dobré a zlé dni, lepšie aj horšie časy, ale keďže to bol James, uňho to bolo zakaždým extrémnejšie než u väčšiny bežných ľudí. Nikdy som sa netajil tým, že pre náš rozdielny vek, pôvod a osobnosti, sme mali v začiatkoch nášho spoločného komentovania na televízii BBC zložitý vzťah. V priebehu rokov však naše vzájomné sympatie a rešpekt rástli. Umožnilo nám to vytvoriť si partnerstvo založené na dobrej komunikácii o veľmi dôležitej téme pre nás oboch – dramatickom, vzrušujúcom a pestrom svete Formuly 1.

Štyri dni v týždni, šesťnásť podujatí ročne a trinásť rokov – toľko sme ja a James pracovali bok po boku a zdieľali mikrofón, zodpovední za vykreslenie diania na obrazovkách miliónom divákov na celom svete. Veľa ľudí dokáže komentovať šport, veľa ľudí je v športe úspešných, ale len veľmi málo z nich zvládne oboje. James nielenže jazdil a vyhrával na tej najvyššej úrovni, dokonca sa stal majstrom sveta, ale zvládol tiež dokonalo čítať preteky, následne pokojne a zároveň rozhodne vysvetliť taktiky, politiku a dianie svojim úžasným hlasom, aký nemá nikto, koho som kedy stretol. A čo viac, nikdy sa nebál vyjadriť svoj prenikavý názor. Nie vždy som s ním súhlasil, ale dokázali sme komunikovať na tej najvyššej úrovni a verejnosť to zbožňovala.

Jamesovým odchodom tento svet stratil mnoho, ale aspoň nám zostali spomienky a zábery pretekárskych a komentátorských výkonov ako pripomienka jeho prítomnosti a úspechov. Doteraz nám však chýbal prenikavý pohľad na pozadie a faktory, ktoré Jamesa urobili tým, kým bol. Pred svojou smrťou plánoval pracovať na tejto knihe s Geraldom Donaldsonom a som si istý, že je presne taká, akú by ju chcel mať – so všetkými jeho muchami. Nikto by si jej čítanie neužil viac ako samotný James!

Ďakujeme ti, James. Možno to bude znieť ako klišé, ale naozaj nám nesmierne chýbaš.

KAPITOLA 1

ZVLÁŠTNE DIEŤA

1947 - 1965

Keď bol ešte v lone svojej matky, uštedril jej taký silný kopanec, až ju takmer zrazil z nôh na zem. Veľmi krátko po narodení, 29. augusta 1947, Sue Huntová pochopila, že jej energické bábätko nie je obyčajné dieťa. Neprestajne sa búrilo, ovládali ho prudké záchvaty hnevu, bolo to večne neposedné a nepokojné chlapča, a to až do takej miery, že bol nebezpečný aj sám sebe. S malým Jamesom Simonom Wallisom Huntom už od narodenia šli všetci čerti.

„Bolo to zvláštne dieťa, rebel už od narodenia,“ povzdychne si Sue Huntová pri spomienke na to, ako musela bojovať s jeho protichodnou povahou v úsilí zvládnuť chlapcovu nekonečnú energiu. Malý James zúfalo bojoval s akýmkoľvek obmedzením.

Len čo si uvedomil, že jeho detskú postieľku obkolesujú zábrany, snažil sa po nich vyšplhať a zdolať ich. V osemnástich mesiacoch ho už nedokázala zastaviť ani sieťka starostlivo upevnená nad postieľkou. Počas slnečných letných dní v Surrey, keď Sue ukladala Jamesa spať vonku na trávnik, neodvážila sa zapnúť mu popruhy v jeho kočíku zo strachu, že by sa po prebudení mohol obesiť. Drobné chlapča rýchlo zvládlo rôzne techniky úniku prelezením na druhú stranu kočíka či jeho prevrátením, aby sa so svojim malým vankúšikom odšuchtalo späť do bytu páchať ďalšiu neplechu.

V byte v Cheame, po presťahovaní s vtedy jedenásťročným Jamesom do Suttonu a neskôr vo veľkom rodinnom dome v Belmonte, sa Sue a Wallis Huntovci čudovali nad vyčíňaním svojho prvorodeného a dospievajúceho syna, najmä v porovnaní s jeho omnoho poslušnejšími bratmi a sestrami.

Prvorodená dcéra Sally, ktorá bola o dva roky staršia než James, o dva roky mladší Peter, potom Timothy, David a Georgina, boli aktívne a svojsky zmysľajúce deti, ktoré si rýchlo vybudovali silné

osobnosti. Ale Jamesovo správanie, zvlášť jeho individualizmus hraničiaci až s asociálnosťou, často vyvolával u jeho rodičov zmätenie. Sue Huntová spomína: „Jeho výchova bola zo všetkých našich detí najťažšia a ako jediný z nich dokázal celú noc kričať bez zjavnej príčiny.“

Hoci bol od začiatku samotár, zdalo sa, že James nemá zvlášť rád ani svoju vlastnú spoločnosť a nebol spokojným dieťaťom. To si v neskoršom veku uvedomil aj sám, keď priznal, že bol „veľmi náročným chlapcom“.

Cítil nutkanie presadiť sa, bol tvrdohlavý a nesmierne vytrvalý v úsilí dosiahnuť svoje. Nebol ochotný podriaďiť sa a akceptovať disciplínu, čo so sebou prinášalo neustály boj s rodičovskou autoritou, ktorý Sue a Wallis niekedy prehrávali.

Najprv to boli slzami zaliate záchvaty hnevu. Neskôr, len čo sa naučil rozprávať, využíval James svoju stále širšiu slovnú zásobu, aby unavil svojich odhodlaných rodičov. Jeho túžby na seba mohli prevziať podobu jednoduchej hračky, ktorú videl v rukách iného dieťaťa. Podľa Sue to bol „vždy absolútne cieľavedomý chlapec“, ktorého neprestajná snaha dosiahnuť svoje bola ako „neustále bla, bla, bla, ktoré vás nakoniec vyčerpá. Keď James niečo chcel, musel to mať. Lámal si hlavu, vymýšľal, ako vás môže dostať a vyzeralo to, že nakoniec vždy vyhrá.“ Keď už však konečne dostal to, čo si myslel, že chce, tak občas zmenil názor. James nemal rád Sugara, plyšového medvedíka pripomínajúceho ľadového medveďa, pretože bol príliš tvrdý a neroztomilý, ale napriek tomu ho mal celý život a neskôr ho daroval vlastným synom.

Ako dvojročný sa najradšej hrával s hračkárskou kosačkou, ktorú nazýval „kosáč“. Keď prišli záhradníci pokosiť vysoký trávnik pred bytovkou v Cheame, James cupkal popri nich a hrdo tlačil svoju malú kosačku. Keď už mal vlastný dom, takmer úplne ignoroval rozľahlú záhradu, ale trávnikom bol priam posadnutý a vždy ho kosil v absolútne perfektných pruhoch.

Wallis a Sue Huntovci vyrastali v striktnom viktoriánskom prostredí a neverili, že sú ako rodičia príliš zhovievaví. Neúprosne sa snažili svojho „svojrázneho a neposlušného syna“ zvládnuť. Wallis spomína: „Bol proti všetkým autoritám, ale všetko má svoje

hranice. James bol vždy ochotný zísť o kilometer ďalej od domu skôr, než by sa patrilo a než to urobili ostatné deti v jeho veku. Možno to malo svoj dôvod, pretože bol výnimočné dieťa, ale my sme si mysleli, že nie je správne mu úplne povoliť uzdu.“

Niektoré dôležité lekcie o tom, čo je správne a čo nie, sa učil cez bolesť. Keď mal James štyri roky, vyslúžil si od rodičov výprask za to, že udel svojho malého brata Peta po hlave lopatou a rana sa musela zašit' niekoľkými stehmi. Keď bol o pár rokov starší, použil na vyriešenie hádky s Petom päste, ale mladší z bratov Huntovcov videl prichádzajúci úder a svižne sa mu vyhol. Namiesto brata trafila päšť neústupný múr, ktorý si odniesol plnú silu Jamesovho hnevu. Mama reagovala na dochrámané kĺby svojho syna tak, že ho poslala do nemocnice – samého autobusom.

Jeho zlosť a trucovanie však nikdy nemali dlhé trvanie. Ako dospelý sa priznal, že „hnev ma veľmi rýchlo opúšťa. Moja mama hovorievala, že som nikdy nebol pomstychtivý, čo nie je typické pre človeka, ktorý je od prírody veľmi súťaživý. Naštvm sa, keď sú ku mne ľudia neféroví alebo sa podľa mňa ku mne správajú nefér, vtedy im sľubujem odplatu ako ktokoľvek iný. Lenže nakoniec, ako sama povedala, zostane len pri sľube a tam to končí. Môj život ide ďalej. Som človek príliš zameraný na budúcnosť, takže sa starými krivdami nezaoberám.“

K súrodencom v podobnom veku mal James doma prirodzene najbližšie: Sally, ktorú volali Sal, a Petrovi, ktorého u Huntovcov volali Pete, až kým noviny omylom nepremenovali brata slávneho Jamesa Hunta na Normana, čo sa rýchlo uchytilo ako jeho prezývka. Medzi týmito tromi a najmladšími deťmi Huntovcov, ktoré dostali prezývky a niesli si ich so sebou až do dospelosti, bol niekoľ'koročný rozdiel. Timothyho prezývali Tith a neskôr Tim, z Davida sa stal jednoducho Dave a Georginu prekrstili najprv na Jo Jo, potom JJ a nakoniec Jo. Keď bol ešte veľmi malý, James sám seba nazýval „Bubby“ (jeho vlastná skomolenina od slova „baby“, čiže bábätko), čo si rodina skrátila na Bubs a krátko aj používala. Skúšali tiež Jamie, ale to sa príliš neuchytilo; zakrátko z toho bol opäť James a pri tom už zostali.

O štyri dekády neskôr, keď pátral, prečo je takým problémovým mužom, obzeral sa James späť za svojím detstvom a výchovou. Časť viny pripisoval rodičom, a to napriek tomu, že jeho súrodenci boli produktom rovnakého prostredia a stali sa prispôsobivými dospelákmi s bohatými a produktívnymi životmi. Tim Hunt si v dospievaní prešiel obdobím vzdoru, hoci bolo oveľa kratšie a podstatne menej búrlivé než v prípade jeho brata.

Veľké úspechy sú pre rodinu Huntovcov typické. Len čo sa tlak zo strany šiestich malých detí uvoľnil, Sue sa intenzívne venovala rôznym charitatívnym aktivitám. Pracovala ako ošetrovatel'ka v nemocnici, predsedala výboru pre starostlivosť o slobodné matky a ich deti, potom sa stala úradníčkou na miestnom súde a nakoniec školskou inšpektorkou. Po tom, čo s Wallisom „v sedemdesiatke odišli do dôchodku“, bola možno ešte viac zaneprázdnená, slúžila ako kostolná kurátorka a starala sa o rozvoz jedla pre starších spoluobčanov v hmotnej núdzi.

Manžel Sue Huntovej sa jej svojou pracovitosťou vyrovnal. Zoznámili sa na rande naslepo – vo vojnu zasiahnutom Londýne zašli spolu na balet –, keď Wallis, ktorý vyštudoval Wellington College, navštevoval Kráľovskú vojenskú akadémiu v Sandhurst. Po štvormesačnom búrlivom dvorení sa mladý pár v apríli 1943 zosobášil, ale v prvých rokoch manželstva boli často oddelení pre vojnové nasadenie. Sue sa pripojila k Ženskej kráľovskej námornej službe a opravovala letecké rádiostanice, kým Wallis slúžil v obrnených jednotkách 11. Husárskeho pluku.

V auguste 1944 Sue takmer prišla o svojho manžela v malej dedinke v severnom Francúzsku, keď nemecký granát zasiahol pancierové vozidlo pod vedením poručíka Wallisa Hunta, ktoré bolo následkom výbuchu zničené a dvaja členovia jeho posádky padli v boji. Wallisa z horiaceho vozidla vymrštilo, šrapnely mu spôsobili ťažké poranenia a prišiel o časť ruky.

Po vojne nastúpil Wallis do medzinárodnej obchodnej spoločnosti a jeho pracovné povinnosti ho nútili tráviť veľa času v zahraničí, v pobočkách v Severnej a Južnej Amerike. Jeho ces-

tovanie počas dvadsaťročného pôsobenia vo firme znamenalo, že Sue často zostávala sama s rozrastajúcou sa rodinou.

Wallis sa neskôr stal starším partnerom v úspešnej londýnskej maklérskej spoločnosti. Nanešťastie, jeho vymenovanie za predsedu sa krylo s dňom, keď Londýnska burza cenných papierov odhalila podvod vnútri spoločnosti, kde Wallis pracoval. Spoločnosť bola nútená zastaviť obchodovanie a Wallis musel spolu s ostatnými partnermi nahradiť škodu, keď banka vrátila šek, ktorý nemohol byť vyplatený pre nedostatok finančných prostriedkov. Firma smerovala do likvidácie a hoci sa neskôr ukázala byť solventná, pre Wallisa Hunta to bola jedna z najhorších životných skúseností.

Z neúspechu sa však dokázal otriast' a až do dôchodku pracoval v účtovníckej firme. Potom bol kvestorom svojej alma mater Wellington College, viedol farskú synodu anglikánskej cirkvi a pracoval pre viaceré charitatívne organizácie.

V dospelosti obe dcéry Huntovcov nasledovali cestu rodičov v oblasti sociálnej pomoci. Sal sa stala pastoračnou asistentkou vo svojej farnosti a Jo sociálnou pracovníčkou v charitatívnej organizácii pre duševne chorých. Jamesovi bratia naproti tomu pokračovali v podnikateľskej tradícii svojej rodiny.

Pete sa stal autorizovaným účtovníkom (bol tiež Jamesovým obchodným manažérom) a podľa svojich rodičov je „vorkoholik“. Tim bol hlavným prefektom Wellington College a držiteľom Kráľovskej medaily pre študenta, ktorý sa najviac vyrovnal štandardom zakladateľa školy, vojvodu z Wellingtonu. Po promóciách na Oxforde sa Tim venoval modelingu, potom pracoval v aukčnej sieni Christie's, následne v Nadácii Andyho Warhola v New Yorku, kde sa tiež oženil s americkou spisovateľkou Tame Janowitzovou. Dave Hunt, ďalší „vorkoholik“, sa napriek menším úspechom v pretekárskej kariére (James ho odmietol podporiť) stal vysokopostaveným marketingovým manažérom vo firme predávajúcej vzdušné a vodné domáce filtre.

Všetci chlapci navštevovali Wellington College a po svojom otcovi tiež zdedili športové nadanie. Niekoľko rokov, ešte ako štyridsiatnik, viedol Wallis Hunt „Lovcov“, miestny juniorský hokejový tím v Cheame. Ako šesťdesiatnik zabehol štyri maratóny s poškodeným meniskom, čo bolo dedičstvo vojnových zranení, a ako sedemdesiatnik stále aktívne jazdil na bicykli a udržiaval sa vo forme. Pete bol nadšeným rekreačným bežcom a taktiež zabehol niekoľko maratónov, z ktorých výťažok išiel na charitu. Tim a Dave sa na Wellingtone stali športovými hviezdami, skvelo im išlo hlavne ragby.

Tim Hunt bol známym priekopníkom bungee jumpingu v Oxfordskej spoločnosti pre adrenalínové športy, pre čo dokonca spolu s tromi odvážnymi kumpánmi skončil na súde, aby vysvetlili svoj skok z Clifton Suspension Bridge v Bristole. Ich aprílové dobrodružstvo v roku 1979 stálo Tima a každého z jeho priateľov po sto libier a istý čas strávili v putách, aby vychladli ich horúce hlavy. Rozsudok súdu však brali ako víťazstvo a pripili si naň šampanským.

Keby ste sa na rodine Huntovcov snažili nájsť nejaké nedostatky, tak podľa Sue tým bolo „nezdieľanie vzájomných citov“. Všetci mali skôr tendenciu zvoliť si vlastnú cestu a hlboké city sa prejavovali len zriedka.

Keď James uvažoval o deťoch a rodine, raz povedal: „Záleží len na tom, aby mali milujúcich rodičov, ktorí im poskytnú potrebnú lásku a pocit bezpečia.“

Aj keď mu v detstve láska a pocit bezpečia nechýbali, Huntovci emócie nijako zvlášť neprejavovali. James uvažoval, či práve toto prispelo k tomu, že sa ako chlapec uzavrel do seba a ako dospelý nebol schopný nadviazať blízky osobný vzťah.

Na otázky o jeho výchove odpovedala Jamesovi mama v liste, v ktorom priznala, že sa k nemu mohla správať inak a možno viac dbať na jeho zvláštne potreby, ale v tom čase si niečo také neuvedomovala.

Uznala, že ako rodič bola mladá a neskúsená, najmä pri výchove chlapcov, keďže nemala bratov a v jej blízkom príbuzenstve je len málo mužov. Predpokladala však, že robí pre neho len to najlepšie,

rovnako ako to robili jej rodičia. Okrem toho, nemala len Jamesa: Huntovci boli veľkou a živou rodinou. A čo viac, zdôrazňovala jeho matka, takáto výchova mu pomohla vybudovať si vlastnú nezávislosť, samostatnosť a výnimočného bojového ducha, ktoré mu priniesli úspech.

Sue v tomto liste Jamesovi napísala: „Keby sme sa k tebe nesprávali tak, ako sme sa správali, keby si nemal takú výchovu, akú si mal a bojoval s ňou, možno by si sa nestal majstrom sveta.“

Prvé veľké hádky zvedol James Hunt ako začínajúci žiak. Školu skutočne nenávidel. Než oslávil piate narodeniny, zapísali ho rodičia do škôlky v Cheame, kde mal absolvovať predškolskú prípravu. Sue Huntová túto škôlku sama navštevovala a dcéra Sal tam už chodila, no malý James týmto miestom opovrhoval viac, než čímkol'vek iným vo svojom krátkom živote.

Každé ráno, obaja svorne odetí do uniformy, vyrazili so Sue šťastne ruka v ruke do škôlky. Hneď ako sa však dostali k jej bráne, James pevne zaboril päty do zeme, kričal a nariekal. Tieto protesty sa trochu zmiernili, keď zavolali Sal z jej triedy, aby ho prišla utíšiť.

James nenávidel akékoľvek obmedzovanie, pravidiel, nutnosť prispôbiť sa, kolektívnu prácu so spolužiakmi a autoritu.

V snahe zmierniť krik a rozruch ho preložili do inej škôlky, Northlace v Suttone, kde, ako si jeho rodičia mysleli, sa tento neochotný žiak bude môcť viac hrať, čo by zmiernilo jeho problémy.

Fyzické rozptýlenie do určitej miery zabralo, ale v roku 1955, keď mal James sedem a trištvrté roka, sa frustrácia tohto školo-povinného chlapca ešte prehĺbila. Jamesa vtedy poslali do internátnej školy Westerleigh v meste Hastings v Sussexe. Sue a Wallis nechápali, prečo ich syn vníma začiatok každého semestra ako tú najhoršiu katastrofu, keď jeho bratia a sestry, ktorí všetci túto školu navštevovali, študovali usilovne a boli veľmi spokojní.

Až keď mal 11 rokov, bol James ochotný zdvorilo akceptovať nejaké pokyny, keď sa na rodinnej dovolenke na farme v Pem-

brokeshire vo Walese naučil šoférovať. Jeho učiteľom bol tunajší robotník na farme, ktorý mu ukázal základy jazdenia na traktore na poli. Radenie rýchlostí však bolo pre Jamesa frustrujúce, pretože nemal dost' sily na stlačenie tuhého spojkového pedála traktora. Robotník ho teda nechal preháňať sa hore-dole po trojkilometrovej súkromnej ceste v otlčenom Roveri. Postupne sa vypracoval až na šoféra na krátkych výletoch v rodinnom aute. Toto všetko bolo pre Jamesa nesmierne vzrušujúce.

Pokroky dosahoval pokojným a vyrovnaným tempom, keďže si dal pozor, aby o túto svoju novonadobudnutú radosť neprišiel. „Vedel som, že ak by ma niekto videl, ako režem zákrtu na dvoch kolesách, bol by koniec,“ povedal, „takže pekelná jazda bola možná len bez pohľadov zvedavých očí.“

Čoskoro nadobudol presvedčenie, že vodičský preukaz by sa mohol stať jeho lístkom na slobodu, po ktorej tak veľmi túžil. Za volantom mohol prejaviť svoju osobnosť v príjemnom osamotení.

Na pobavenie svojich spolužiakov si James krátil voľný čas pletením svetlozelených šortiek – darčeka pre svojho mladšieho brata Tima. Z krajčírskoho pohľadu mala jeho práca nedostatky – výsledkom boli dve pravé nohavice, z ktorých jedna bola dlhšia ako druhá –, ale školská vychovávateľka si uvedomila, že chlapec má srdce na správnom mieste, pomohla mu ich zošit' a Tim tieto šortky dlho s hrdosťou nosil.

James zostal aj v škole samotárom, ale postupne nachádzal stále väčší pokoj vďaka usmerňovaniu svojich obrovských zásob energie do športových aktivít. Mal nemalé športové nadanie, ale od ostatných chlapcov sa líšil aj ohromnou vytrvalosťou, súťaživosťou, odhodlaním a húževnatosťou.

Aj keď začínal ako pálkar a nadhadzovač kriketového tímu Westerleigh – v jednom zápase dokonca zahral deväť wicketov – a dva roky bol brankárom základnej jedenástky, vždy skôr vynikal v individuálnych športoch, v ktorých pre Jamesa nebolo víťazstvo všetkým, ale úplne všetkým.

Keď mal asi 12 rokov, prihlásil sa na tenisový turnaj pre chlapcov do 16 rokov. James sa dostal až do finále, ale akúkoľvek spokojnosť z tohto skvelého úspechu zborilo zúfalstvo z finálovej prehry proti

16-ročnému súperovi. Jamesa nedokázal nikto utešiť, skrátka hodiny a hodiny plakal. Sue spomína: „Jamesovi stačilo jedine víťazstvo. Keď nevyhral, začala tá najväčšia katastrofa, akú si viete predstaviť.“

Napriek svojim športovým aktivitám začal James fajčiť už ako školák. Jeho rodičia majú podozrenie, že si tento zlozvyk vybudoval ešte ako desaťročný chlapec a žiadne presvedčanie ho neprimälo prestať.

Viac ich potešila jeho láska k zvieratám a vtákom. James sa vždy láskavo staral o domácich maznáčikov a jedného dňa sa vrátil domov vlakom z Westerleighu s klieťkou, v ktorej si hrdo niesol žltú andulku. Malého vtáčika, darček od starej mamy, James pomenoval Rita.

Zanedlho z Rity vzišla hotová vtáčia dynastia a James sa chovu anduliek, svojej veľkej záľube, začal vážne venovať. Vznikali rady klieťok, ktoré si vyrábal v škole a inštaloval ich doma v podkroví. Na záhrade si dokonca vystaval voliéru.

S cieľavedomosťou sebe vlastnou túto problematiku dôkladne skúmal a vypočítal si, že zisky z predaja čistokrvného plemena anduliek mu umožnia odísť do dôchodku v tridsiatke ako miliónárovi. Keďže sa však mláďatá liahli väčšinou v čase, keď bol v škole, o starostlivosť a kŕmenie sa musel postarať zvyšok rodiny. Kŕdel' sa nakoniec rozrástol na takmer 30 kvíkajúcich vtáčikov. Táto prvá andulčia kapitola jeho života skončila, keď sa rodina presťahovala a vtáky museli dať preč. Vtedy však James v sebe objavil inú celoživotnú vášeň.

Kým jeho spolužiaci dievčatá väčšinou ignorovali, prípadne sa zahľadeli jeden do druhého, James bol od počiatkov puberty rozhodne heterosexuál.

Prvé flirtovanie zažil s pôvabnou tínedžerskou vychovávateľkou vo Westerleigh. Tá ho neodradila od „detskej lásky“, naopak, písala mu lúboštné listy. Jamesa veľmi očarila aj austrálska pomocníčka v domácnosti, ktorú do rodiny Huntovcov priviedli, keď sa narodila Jo. Navzájom si padli do oka.

Ako hovorí Sue: „Myslím si, že sa vždy zaujímal o dievčatá a dievčatá sa zaujímali oňho. Stále sa okolo neho točili húfy dievčat.“

Od 13 rokov však mali jeho kontakty s nežnejším pohlavím výhradne mimoškolský charakter, keďže James sa päť rokov musel vyrovnávať s čisto chlapčenským prostredím Wellington College.

Súkromná stredná škola Wellington College v Berkshire bola postavená na pamiatku vojvodu z Wellingtonu a pôvodne vznikla za účelom poskytovať neďalekej akadémii v Sandhurst kandidátov na armádných dôstojníkov. James krátko zvažoval, že bude nasledovať otcov príklad a zvolí si kariéru v armáde.

Jeho ďalšou voľbou bolo lekárske povolanie. Spúšťačom tohto nápadu bol chirurg, ktorý mu odstránil slepé črevo a jazdil na Rolls Royce. Myšlienka stať sa doktorom Huntom ešte zosilnela, keď James poznamenal, že „to je najmenšie zlo na nudnom zozname budúcich povolání“, ktoré mu predstavil kariérny poradca vo Wellingtone.

Jeho neprestajný odpor k inštitucionálnemu vzdelávaniu a neochota prinútiť sa k učeniu znamenali, že James Hunt zostal dŕžný povesti Wellingtonu ako inštitúcie s vysokou akademickou úrovňou. Napriek tomu však škola prispela k dotvoreniu jeho zložitej osobnosti, pomohla urobiť z neho silného individualistu, a to napriek wellingtonskej tradícii študentom rozkazovať vo vojenskom štýle. O disciplíne povedal: „Nemal som ju rád, ale osožila mi.“

James bol ubytovaný v Combermere House, kde chlapci žili v oddelených kójach na dlhej centrálnej chodbe. Neznášal nedostatok súkromia, ale jeho izba mala aspoň dvere, ktoré mohol zavrieť. Miestnosť mala asi osem metrov štvorcových, s rovnako vysokými stenami a bola bez stropu. Zariadenie bolo skromné, pozostávalo len z postele a písacieho stola.

Z týchto priestorov si nováčik Hunt, jeden z asi 150 chlapcov, ktorí každoročne nastupovali do Wellingtonu (celkovo bolo vtedy v škole zapísaných asi 750 študentov), začal odpykávať svoj päťročný študijný trest odňatia slobody.

Aby sa vyhol povinnému večernému štúdiu, prihlásil sa do školského orchestra, kde s veľkým nadšením hral na trúbku. Náročný nástroj zvládol dokonca tak dobre, že sa stal sólistom orchestra a hrával aj také zložité diela ako Mozartov koncert pre lesný roh adaptovaný pre hru na trúbke.

Neskôr James hral na svadbách svojich priateľov a niekoľkokrát vystúpil verejne pred veľkým publikom. Nadšenie pre hudbu mali Huntovci v krvi: všetci doma spievali pri klavíri a aj ďalší traja chlapci hrali na dychové nástroje v školskom orchestri Wellingtonu: Pete na lesný roh, Tim na klarinet a Dave na flautu.

Nigel Davison učil hudobnú výchovu na škole v čase Jamesovho štúdia a bol jedným z tých, ktorí v roku 1993 hovorili na smútočnom obrade. Spomínal naňho ako na „jedného z najneobyčajnejších tínedžerov, akých som počas svojej dlhej učiteľskej kariéry stretol. Bol veľmi cieľavedomý a vždy presne vedel, čo chce dosiahnuť. Mal tiež veľmi jasnú predstavu, ako to dosiahne, čo bolo niekedy v prudkom rozpore s bežným uvažovaním.“

Hra na trúbku Jamesovi tiež poskytla vzácnu formu oddychu, keďže väčšinu svojich síl vynakladal na o niečo energetickejšie aktivity prostredníctvom školskej športovej tradície. Každé popoludnie od pondelka do soboty sa od chlapcov vyžadovalo, aby sa vyšantili na ihriskách a kurtoch. James sa sústredil na individuálne športy: squash, tenis, racquets a cezpoľný beh. Vo všetkých reprezentoval Wellington.

Aj vedúci bežeckého oddielu Nigel Davison sa musel vyrovnat s protichodnou povahou mladého Hunta. V roku 1965 napísal v ročenke Wellingtonu o svojom bežeckom tíme: „Až na jednu výnimku, hoci znamenitú, sa tím vrhol celým svojím srdcom do tvrdého tréningového programu.“

Tou „znamenitou výnimkou“ myslel Jamesa, ktorý sa so všetkou vervou vyhýbal spoločným tímovým tréningom, pretože „asi neboli dostatočne tvrdé“, uviedol Davison. Vymýšľal si vlastné metódy prípravy na súťaže, často sa počas tréningového behu ukryl do kríkov, aby si rýchlo zafajčil. Fungovalo to: „V každých pretekoch v tom roku buď vyhral alebo prišiel do cieľa vo vedúcej skupine,“ spomína Davison, „vrátane zvlášť náročných a drsných